

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Langáška, soudce Filipa Dienstbiera a soudkyně Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **L. T. Ch.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 27. srpna 2018 č. j. MV-81579-6/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. července 2021 č. j. 15 A 208/2018-55,

takto:

I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 6. června 2018 č. j. OAM-1191-33/ZR-2015 podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušilo žalobkyni platnost jejího povolení k trvalému pobytu, jelikož pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců. Ministerstvo žalobkyni dále podle § 77 odst. 3 téhož zákona stanovilo lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území.

[2] Žalovaná rozhodnutím označeným v návětí zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ministerstva. Žalobkyně podle žalované netvrdila a nedoložila žádné důvody své nepřítomnosti na území států Evropské unie, ačkoliv k tomu měla prostor. Tvrdit a doložit liberační důvody přitom bylo v jejím zájmu a měla v tomto směru poskytnout ministerstvu součinnost. Žalovaná dále uvedla, že pro to, že žalobkyně nepobývala na území států Evropské unie minimálně od 15. listopadu 2004 do 9. května 2015, svědčí absence jejích pobytových aktivit na území od uplynutí platnosti jejího bývalého cestovního dokladu dne 15. listopadu 2004 do jejího návratu na území Evropské unie podle přechodového razítka dne 9. května 2015. Dle žalované mělo ministerstvo povinnost vydat rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť zjistilo naplnění podmínek stanovených § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Uzavřela, že § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nestanovuje povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života. Pokud měla žalobkyně dojem, že by rozhodnutí mohlo mít nepřiměřený dopad do dané sféry, může pro ochranu svých práv využít jiné zákonné instituty.

[3] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem označeným v návětí žalobu proti rozhodnutí žalované jako nedůvodnou zamítl. Krajský soud konstatoval, že rozhodnutí žalované a ministerstva nejsou nepřezkoumatelná, neboť se přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života zabývala v rozsahu úměrném k rozsahu tvrzení a námitek žalobkyně. K námitkám nedostatečně zjištěného skutkového stavu krajský soud zrekapituloval podstatná data vyplývající ze správního spisu a uvedl, že pro rozhodnutí správních orgánů byly zásadní skutečnosti vyplývající z cizineckého informačního systému, z něhož zjistily, že žalobkyně nepobývala na území České republiky minimálně od 15. listopadu 2004, kdy jí skončila platnost cestovního dokladu, přičemž dle údajů uvedených v novém cestovním dokladu přicestovala na území Evropské unie ze svého domovského státu až 9. května 2015. Zároveň krajský soud zdůraznil, že daný závěr správních orgánů žalobkyně v průběhu správního řízení nijak nerozporovala a nedoložila žádná potvrzení ani nenavrhla jakékoliv jiné důkazní prostředky k prokázání závažných důvodů, jež způsobily, že pobývala mimo území Evropské unie déle než dvanáct měsíců. Žalobkyně dále v průběhu správního řízení neuvedla a neprokázala ani to, že by se v předmětné době nacházela na území České republiky.

[4] Krajský soud poukázal též na to, že se žalobkyně neměla mezi lety 2004 a 2015 jak dostat do Vietnamu, resp. že v daném období mohla jen stěží cestovat mimo Evropskou unii, neboť v období od 15. listopadu 2004 do 5. března 2015 nedisponovala platným cestovním dokladem. Žalobní tvrzení, že se žalobkyně po celou dobu mezi lety 2004 a 2015 mohla nacházet na území České republiky a že mohla pouze opomenout konec platnosti cestovního dokladu, tak dle krajského soudu nijak neosvětluje skutečnost, že se žalobkyně v roce 2015 nacházela ve Vietnamu, kde žádala o vystavení nového cestovního dokladu. Dle krajského soudu to lze logicky vysvětlit tak, že do Vietnamu odcestovala ještě v době, kdy měla platný cestovní doklad, tj. před 15. listopadem 2004. Správní orgány potom podle krajského soudu nepochybily, pokud nenařídily další termín výslechu žalobkyně, neboť z § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců neplyne subjektivní právo žalobkyně být vyslechnuta, přičemž žalobkyně se zároveň k již nařízenému výslechu nedostavila bez řádně odůvodněné omluvy. Krajský soud uzavřel, že důvodná není ani argumentace

žalobkyně související s přiměřeností zásahu do jejího soukromého a rodinného života, jelikož žalobkyně k němu v řízení před správními orgány nic neuvedla. V daném kontextu odkázal též na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítala, že v řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, protože není žádný důkaz pro to, že pobývala mimo území Evropské unie nepřetržitě od roku 2004 do roku 2015. Krajský soud svůj závěr o pobytu stěžovatelky mimo Evropskou unii po dobu jedenácti let založil pouze na informacích o platnosti jejích dvou cestovních dokladů a žádném dalším důkazu, a proto je jeho rozsudek nepřezkoumatelný. Dále dle stěžovatelky nebyly naplněny podmínky pro užití § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nikam necestovala, neměla zapotřebí prodlužovat platnost svých dokladů a jednoduše o prodloužení jejich platnosti zapomněla požádat. Z oznámení ubytovatele doručeného ministerstvu dle správního spisu dne 18. května 2010 přitom jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka nebydlela na své pobytové adrese D. X, K. až od 1. dubna 2010. Minimálně do té doby pobývala na území České republiky. Stěžovatelka tedy pouze nepožádala včas o prodloužení platnosti průkazu pobytu a cestovního dokladu a neoznámila změnu bydliště. Daná pochybení jsou však pouze přestupky, za které nehrozí zrušení pobytového oprávnění.

[6] Poslední námitka stěžovatelky spočívala v tom, že správní orgány vůbec neposoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto kontextu se vymezila vůči závěru krajského soudu, že v řízení před správními orgány neuplatnila žádnou argumentaci vůči nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do svého soukromého a rodinného života. V odvolání totiž stěžovatelka uvedla, že nedisponovala pobytovým oprávněním pouze formálně, nýbrž byla osobou, která na území České republiky žije, má zde vybudované zázemí a dodržuje zdejší platné zákony. Takové sdělení je dle stěžovatelky námitkou nepřiměřenosti, kterou se měla žalovaná zabývat. Namísto toho však citovala neaktuální a překonaná rozhodnutí soudů o tom, že v dané situaci nebylo nutné přiměřenost rozhodnutí posuzovat. Krajský soud takový postup aproboval, čímž dle stěžovatelky zatížil svůj rozsudek nezákonností a nepřezkoumatelností. Závažnou újmu pro svůj rodinný a soukromý život stěžovatelka dovozuje z toho, že má již vyšší věk, na území České republiky žije velmi dlouhou dobu a má zde sociální, ekonomické a především rodinné zázemí. Nucené vycestování a odloučení od nejbližších rodinných příslušníků (stěžovatelka žije se svou dcerou, zetěm a vnučkou) na dobu předem nepředvídatelnou by v konečném důsledku mohla znamenat definitivní zpřetrhání vazeb stěžovatelky s její rodinou, a tedy nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, takže žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Zároveň se žalovaná ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací uvedenou v rozhodnutích správních orgánů a rozsudku krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti stěžovatelky odkladný účinek a zaslal stěžovatelce vyjádření žalované na vědomí.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[10] Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.*

[11] Stěžovatelka v souvislosti s nedostatečně zjištěným skutkovým stavem namítá, že pro závěr, že nepobývala na území Evropské unie od roku 2004 do roku 2015, není žádný důkaz, a proto je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný. Stěžovatelka tedy namítá nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[12] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že takovým nedostatkem rozsudek krajského soudu netrpí. Závěr o tom, že stěžovatelka ve vymezeném období nepobývala na území Evropské unie, totiž podporují skutečnosti vyplývající z listin založených ve správním spisu, s nimiž krajský soud ve svém rozsudku podrobně pracuje a staví na nich důvody svého rozhodnutí. Především se jedná o výpisy z cizineckého informačního systému a kopii cestovního dokladu stěžovatelky, z nichž zřetelně vyplývá, kdy byla stěžovatelka držitelkou platného cestovního dokladu a kdy vstoupila na území Evropské unie. Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není důvodná.

[13] Dále vznáší stěžovatelka námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž klade důraz na to, že v jejím případě vedlo ministerstvo řízení z úřední povinnosti, takže mělo povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti případu, a to i ve prospěch stěžovatelky.

[14] Nejvyšší správní soud nijak nerozporuje, že ve správním řízení zahájeném z moci úřední spočívá povinnost zjištění skutečného stavu věci v míře nezbytné pro vydání rozhodnutí obligatorně na správním orgánu. Skutkový stav zjištěný správním orgánem tudíž musí obstát i za situace, pokud je účastník řízení zcela pasivní. Jak však Nejvyšší správní soud judikoval už dříve, vyšetřovací povinnost správního orgánu není bezbřehá. „Své meze nalézá zejména v konfrontaci se zásadou hospodárnosti řízení. Nehospodárným, ba až absurdním, by se ostatně jevil vůči správnímu orgánu požadavek na iniciativní vyhledávání a prokazování skutečností, o kterých by z povahy věci měl spíše mít povědomí účastník řízení a jejichž uplatnění by jemu bylo zjevně ku prospěchu. Na druhé straně to jistě neznamená, že v případě povědomosti o účastníku prospěšné skutečnosti by tuto snad správní orgán byl oprávněn opomenout, zamlčet či upozadit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. srpna 2017 č. j. 2 Azs 115/2017 - 45, bod 17, obdobně dále např. rozsudek ze dne 21. června 2018 č. j. 3 Azs 309/2017 - 31, bod 15). Na danou judikaturu ostatně vhodně odkázal už krajský soud.

[15] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal, že by správní orgány či krajský soud zjistily skutkový stav ve vztahu ke svým rozhodnutím nedostatečně. Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že krajský soud svůj závěr o tom, že pobývala jedenáct let mimo území Evropské unie, založil pouze na informacích o platnosti dvou jejích cestovních dokladů.

Takové tvrzení je však zavádějící, neboť uvedený závěr je podložen i dalšími skutečnostmi. Ze správního spisu plyne, že stěžovatelka získala povolení k trvalému pobytu v České republice za účelem sloučení rodiny v roce 1998, přičemž její cestovní doklad č. X byl platný do 15. listopadu 2004. Dne 13. dubna 2015 se stěžovatelka dostavila na Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji (dále jen „velvyslanectví v Hanoji“) za účelem získání víza k převzetí průkazu o povolení k trvalému pobytu (na okraj Nevyšší správní soud poznamenává, že krajský soud v bodu 19 svého rozsudku chybně uvedl, že stěžovatelka v daný den požádala o nový cestovní doklad; tento omyl však na správnosti souvisejícího posouzení nic nemění). Do žádosti uvedla, že má v České republice povolený trvalý pobyt, nevěděla však od jakého data, ani kdy byla v České republice naposledy. Žádost dále odůvodnila tím, že chce navštívit své děti. Následně stěžovatelka dne 11. května 2015 oznámila ministerstvu nový cestovní doklad (cestovní pas) č. X s platností od 5. března 2015. Z kopie tohoto cestovního dokladu vyplývá, že stěžovatelka dne 8. května 2015 vycestovala z domovského státu a 9. května 2015 přicestovala do Spolkové republiky Německo a že jí bylo dne 15. dubna 2015 velvyslanectvím v Hanoji uděleno vízum za účelem převzetí pobytového oprávnění.

[16] Zásadním zjištěním, o něž opírají správní orgány i krajský soud závěr, že se stěžovatelka nacházela mimo území Evropské unie od roku 2004 do roku 2015, je fakt, že od listopadu 2004 do března 2015 nedisponovala platným cestovním dokladem a o vízum za účelem převzetí průkazu o povolení k trvalému pobytu (předchozímu průkazu stěžovatelky skončila platnost už v roce 2002) požádala až v dubnu 2015, a to v Hanoji. Razítko prokazující vstup na území Evropské unie má stěžovatelka v novém cestovním dokladu až z 9. května 2015. Nejedná se tedy pouze o platnost cestovních dokladů stěžovatelky, nýbrž také o to, že o vízum žádala prostřednictvím velvyslanectví v Hanoji více než deset let po tom, co jí skončila platnost předchozího cestovního dokladu.

[17] Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že cestovní doklad je ve smyslu § 108 odst. 1 a § 109 odst. 3 zákona o pobytu cizinců veřejnou listinou, takže dle § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, potvrzuje, že jde o prohlášení orgánu, který jej vydal, a není-li dokázán opak, potvrzuje i pravdivost toho, co je v něm osvědčeno nebo potvrzeno. Podle čl. 11 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/366 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex), se potom *cestovní doklady státních příslušníků třetích zemí při vstupu a výstupu systematicky opatřují otiskem razítka*. Čl. 12 odst. 1 Schengenského hraničního kodexu dále konstruuje právní domněnku, že *není-li cestovní doklad státního příslušníka třetí země opatřen otiskem vstupního razítka, mohou se příslušné vnitrostátní orgány domnívat, že držitel nesplňuje nebo přestal splňovat podmínky délky pobytu použitelné v dotyčném členském státě*. Domněnku může příslušník třetí země dle čl. 12 odst. 2 Schengenského hraničního kodexu vyvrátit, pokud předloží věrohodné důkazy (např. jízdenky, letenky nebo svědectví). Správnost údajů uvedených v cestovním dokladu, stejně jako vstupních či výstupních razítek v něm otištěných, se tudíž vzhledem k jeho povaze veřejné listiny presumuje. Stěžovatelka měla v průběhu řízení možnost tuto domněnku vyvrátit, resp. ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu prokázat opak (k uvedenému srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. února 2016 č. j. 1 Azs 240/2015 - 35 nebo ze dne 24. října 2017 č. j. 8 Azs 117/2017 - 47, které se týkají sice dřívějšího Schengenského hraničního kodexu, konkrétně nařízení Evropského

parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006 ze dne 15. března 2006, nicméně obsah citovaných norem zůstal stejný i dle současné úpravy).

[18] Stěžovatelka však ani v průběhu správního řízení, ani v řízení před krajským soudem a ani v kasační stížnosti nepřednesla žádnou důvěryhodnou konkurující verzi vysvětlení toho, kde se ve vymezeném období nacházela, natož aby předložila důkazy, jež by ji prokazovaly. Tvrdí pouze, že nikam necestovala a pouze si zapomněla požádat o prodloužení platnosti dokladů. To však žádným způsobem nevysvětluje, jak se stěžovatelka ocitla ve Vietnamu, odkud v roce 2015 přicestovala na území Evropské unie. Pokud stěžovatelka tvrdí, že z České republiky nevycestovala před tím, než jí v listopadu 2004 skončila platnost přechozího cestovního dokladu, žádným způsobem se nevyjadřuje k tomu, jak se později bez platného cestovního dokladu dostala do Vietnamu. Za takové situace se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem, že logické vysvětlení je takové, že stěžovatelka odcestovala do své země původu ještě v době, kdy měla platný cestovní doklad (před 15. listopadem 2004), a pobývala tam až do roku 2015, kdy si vyřídila nový cestovní doklad a přicestovala zpět do České republiky.

[19] Na uvedeném nic nemění ani to, že dřívější ubytovatel stěžovatelky oznámil dne 18. května 2010 ministerstvu, že stěžovatelka nebydlí na adrese D. X, K. od 1. dubna 2010. Související námitku totiž stěžovatelka vznáší až v kasační stížnosti, a proto je ve smyslu § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád soudní (dále jen „s. ř. s."), nepřípustná. Navíc ani z tohoto oznámení (zaznamenaného v evidenci) přímo nevyplývá, zda do 1. dubna 2010 stěžovatelka na uvedené adrese pobývala, a už vůbec z něj neplyne, kde se zdržovala poté v letech 2010 až 2015 a jak se stěžovatelka bez platného cestovního dokladu dostala do Vietnamu. Nelze vyloučit mnohem prozaičtější vysvětlení, tedy že ubytovatel oznámil ministerstvu danou skutečnost opožděně.

[20] V poslední námitce vytýká stěžovatelka žalované a krajskému soudu nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom, že správní orgány odkazovaly na neaktuální judikaturu. V době vydání rozhodnutí ministerstva (6. června 2018), a tím spíše žalované (27. srpna 2018), již totiž Nejvyšší správní soud dovodil, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí vydaného podle § 77 odst. 1 tohoto zákona, plyne tato povinnost přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva"; viz zejm. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2018 č. j. 6 Azs 422/2017 - 29 a ze dne 31. května 2018 č. j. 5 Azs 46/2016 - 53). Judikaturní závěr, že při rozhodování dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není nutné přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života zkoumat, o nějž správní orgány opřely svá rozhodnutí, tudíž byl v době jejich rozhodování už překonaný.

[21] To však samo o sobě nečiní námitku stěžovatelky důvodnou. V obecnosti totiž stále platí, že podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že ve většině případů rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života nezpůsobí. Správní orgán se proto musí s přiměřeností dopadů rozhodnutí vypořádat pouze ke konkrétní námitce účastníka řízení,

přičemž konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života nesmí být na první pohled nemyslitelná, tzn. jen zdánlivá či zjevně nespadající pod ochranu čl. 8 Úmluvy (kromě již citovaných viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. prosince 2019 č. j. 10 Azs 263/2019 - 30, ze dne 22. ledna 2020 č. j. 10 Azs 256/2019 - 39 nebo ze dne 20. července 2020 4 Azs 145/2018 - 45). Přesně těchto východisek se držel krajský soud, jemuž v tomto směru nemůže Nejvyšší správní soud nic vytknout. Nejvyšší správní soud se s krajským soudem ztotožňuje rovněž v tom, že stěžovatelka argumentaci, jež by založila povinnost ministerstva a žalované zabývat se výslovně otázkou dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, ve správním řízení neuplatnila. Tvrzení stěžovatelky uvedené v odvolání, na něž odkazuje v kasační stížnosti, že byla v době zahájení řízení osobou, která na území České republiky žije, má zde vybudované zázemí a dodržuje zdejší platné zákony, je natolik obecné, že ho jako konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí v duchu citované judikatury hodnotit nelze. Krom toho je i vnitřně rozporné, neboť na straně jedné stěžovatelka tvrdí, že neovládá český jazyk, na straně druhé prohlašuje, že je plně integrována do české společnosti.

[22] Pokud v souvislosti s uvedeným tvrzením stěžovatelka odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. listopadu 2020 č. j. 57 A 16/2020 - 51 s tím, že v daném rozsudku vyhodnotil Krajský soud v Plzni jako relevantní podobně obecnou námitku, Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelka zcela přehlíží, že v dané věci se žalobkyně už v odvolacím řízení dovolávala také svých zdravotních obtíží a nutnosti vyhledávat lékařskou péči ve vietnamském jazyce, přičemž objektivními lékařskými zprávami zdokladovala svůj problematický zdravotní stav. Situaci řešenou v citovaném rozsudku tudíž nelze k nyní projednávanému případu přirovnat, a nadto nejsou rozsudky krajských soudů pro Nejvyšší správní soud závazné.

[23] Správní orgány tedy při svém rozhodování nevycházely z aktuální judikatury, ač jim musela být známa, neboť se týkala právě jejich rozhodovací činnosti. Toto pochybení však nezpůsobilo nesprávnost či nezákonnost jejich rozhodnutí, jelikož se vzhledem k absenci konkrétních námitek přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky nemusely zabývat. První argumentaci v tomto směru uplatnila stěžovatelka až v žalobě, avšak ani před krajským soudem netvrdila ani nedoložila nic, co by z jejího případu činilo případ výjimečný. Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením krajského soudu, že okolnosti spočívající ve vyšším věku stěžovatelky spolu s tím, že získala povolení k trvalému pobytu v roce 1998 a že má v České republice zletilou dceru, nemohou zapříčinit, aby případný návrat stěžovatelky do Vietnamu znamenal porušení čl. 8 Úmluvy. Tento závěr je podporován rovněž tím, že stěžovatelka do roku 2015 pobývala mnoho let mimo Českou republiku, aniž by to její rodinné vztahy nějak zjevně narušilo. Veškeré další skutečnosti související zejména s její vnučkou uvedla stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud k nim tudíž nemůže přihlédnout (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud tedy ze shora uvedených důvodů neshledal kasační stížnost důvodnou, pročež ji zamítl podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Rozhodl tak bez jednání podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná měla ve věci plný úspěch, nevznikly jí však žádné další náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti, a náhrada nákladů řízení se jí proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2022

JUDr. Tomáš Langášek, LL.M.
předseda senátu